

Coronavirus, el nou Babel

written by Germán Gorraiz López | 30 de març de 2020

“Construïm una ciutat amb una torre que arribi fins al cel. D'aquesta manera ens farem famosos i evitarem ser dispersats per tota la terra”. (Gènesi 11: 1-9).

El primer dia, l'home es va dir: “Creem una nova religió amb l'hedonisme com déu i el nihilisme com a profeta i establím una llengua universal per assegurar la comunicació instantània entre els ciutadans del món”.

El segon dia, l'home es va dir: “Inoculem en la població el consumisme compulsiu de béns materials i que sorgeixi la globalització econòmica per satisfer la seva consumodependència”.

El tercer dia, l'home es va dir: “Procedim al consum desbocat de matèries primeres i energies fòssils per mantenir la maquinària productiva i ignorem la desforestació, la desbocada contaminació i les escombraries que generaran”.

El quart dia, l'home es va dir: “Acabem amb els llaços afectius de l'estructura familiar mitjançant la incomunicació pares-fills i l'internament dels avis en residències asèptiques”.

El cinquè dia, l'home es va dir: “Creem les xarxes socials per destruir els llaços de solidaritat ciutadana i les notícies falses per desorientar i sumir-lo en el dubte existencial”.

El sisè dia, l'home es va dir: “implementem la manipulació cibernètica per monitorar les comunicacions dels ciutadans a través de les seves metadades i evitar el despertar universal de la consciència política de les masses”.

“El setè dia va veure l'home tot el que havia fet; comprovà que tot això era bo i va decidir descansar i gaudir de la seva

creació”.

No obstant això, un bon dia, l’Arcàdia idíl·lica dissenyada per l’home va començar a oscil·lar en els seus valors i les peces del seu puzle perfecte van deixar d’encaixar. La llengua comuna ja no servia per a comunicar-se; alguna cosa grinyolava en el lliure intercanvi de mercaderies; l’aire es va tornar irrespirable, els mars van començar a regurgitar les escombraries humanes i sequeres i inundacions se succeïen amb periodicitat rítmica.

Però el més desconcertant estava per arribar...

Un bon dia l’"efecte papallona" va provocar que una pandèmia viral i borsària s’estengués per tot l’orbe, una cosa imprevisible per l’home i que s’escapava a la miop visió que únicament podien esbossar els seus ulls davant de fets que s’escapaven dels seus paràmetres coneguts. Inevitablement, l’home va recórrer al terme "efecte papallona" per intentar explicar la vertiginosa conjunció de forces centrípetes i centrífugues que anaven configurant el puzle inconnex del caos ordenat que s’estava gestant.

A continuació, en comprovar els estralls del coronavirus i la posterior entrada en recessió de les economies, la humanitat va patir un xoc traumàtic que el va obligar a fer una profunda catarsi i metànoia que farien revisar els fonaments que fins ara el sustentaven.

Així, l’imaginari col·lectiu va adoptar una nova forma de pensar i una actitud proactiva de la força amb el nou escenari pandèmic que va provocar la recerca d’una nova utopia després de l’enfonsament de la torre de la globalització universal. Finalment, va sorgir un nou individu (Individu Multidimensional) reafirmat en una sòlida consciència crítica i sustentat en valors com la solidaritat, el desenvolupament sostenible i el respecte pel medi ambient i va habitar la Terra en l’escenari post coronavirus.